

REVĂRSATUL ZORILOR

15 MARTIE 1931
NUMĂRUL 6

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Martie 1931

No. 6

Aducerea roadelor

„In aceasta va fi mărit Tatul meu, ca să aduceți multă roadă, și voi veți fi astfel ucenici mi.“ — Ioan 15 : 8.

Partea II-a

I EHOVA și-a exprimat scopul, că va preamări numele și cuvântul său, și se va justifica înaintea creaturilor sale prin aceea, că în scopul ajungerii acestei ținte, se va folosi de serviciile scumpului său fiu. Iehova Dumnezeu cu cântece de laudă a anunțat nașterea copilului Isus, deoarece atunci a venit acela, pe care îl va folosi pentru preamărirea numelui său. Ingerii cerești buni, timp de mai multe secole au urmărit cu atenție pe cel rău, cum acesta își conduce oștile pentru defăimarea numelui lui Dumnezeu. Acum însă Dumnezeu a arătat oștilor cerești prin nașterea lui Isus în mod vădit, că va trimite pe împuternicitul său, ca să-i preamărească numele. Când oștile îngerești au înțeles aceasta, împreună au cântat: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace între oameni bunăvoire.“ Luca 2 : 14.

2 La timpul stabilit, Isus a început la executarea legământului său, și aceea a împlinit-o cu credincioșie. Dumnezeu a făcut legământ cu Isus în privința împărăției. Conducătorii lui Izrael, nu numai că l-au urât pentru sângele și credincioșia sa ce a dovedit-o pe terenul vestirii vestei împărăției, ci au căutat să-l și omoare. Ei s'au străduit să amuțească adevărul, și fiindcă nu erau în stare s'o facă, au omorât pe Domnul mării.

3 In timpul când Isus a vorbit cuvintele sus amintite, și-a fost isprăvit activitatea de pe pământ. Se pregătea să-și ia rămas bun de la învățăceii lui, care timp de trei ani sau mai bine au șezut la picioarele sale și au primit cunoștința despre scopurile lui Dumnezeu. In noaptea aceea a scrbat cu dânsii cina cea din urmă, iar acum a început să îplinească realitatea. Cina Domnului a instituit-o spre amintirea morții sale, și după aceea a vorbit învățăcelor despre legământul pe care l'a încheiat cu dânsul Părintele cu privire la împărăție. După aceea a chemat pe cei unsprezece credincioși să între în acel legământ, ca astfel să fie tovarășii lui în împărăția sa. Ei și-au exprimat învoirea la aceasta. A sosit vremea ca să facă ceva destăinuirii cu privire la un anumit lucru, nu numai pe seama celor unsprezece, ci s'a văzut de folositor și pentru aceia, care vor trăi

mai târziu și vor crede în Domnul Isus Christos și vor fi urmașii lui.

4 Prin aceasta vedem icoana, în care se încadrează textul nostru cu înțelesul lui, și vedem împrejurările, ce domneau atunci despre care ne vorbește evanghelistul Ioan în capitolul 15 de la versetul întâi până la al unsprezecelea. Se poate presupune, că Isus a dorit să comunice învățăcelor săi că ce este de lipsă să facă în interesul împlinirii legământului lor referitor la împărăție. Ei au auzit cum a zis Isus preoțimii izraelite, că împărăția se va lua de la dânsii, deoarece nu au adus roadele ei; iar acum a învățat pe ucenicii săi, că în interesul împlinirii legământului împărăției, este de lipsă, să aducă roadele împărăției. Din aceasta se vede lămurit, că „roadele împărăției“ despre care a vorbit fariseilor, și pe cari roade trebuie să le aducă învățăceii săi, înseamnă acelaș lucru.

5 Cu această ocazie Isus a arătat mai cu seamă aceea, că este foarte important din partea învățăcelor să aducă roade, ca astfel numele lui Iehova să fie mărit. El însă nu le-a spus, că în scopul mării și laudei de sine ar trebui să facă ceva. Satan a pus la îndoială numele și cuvântul lui Iehova, întrucât a provocat pe Dumnezeu, ca să aducă re pământ un om. care să-si poată păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Rezolvarea acestei întrebări în interesul lui Iehova, îi va aduce cinstea și onoarea numelui și al cuvântului său. Isus prin aceea a fost pus la probă, că Satan a căutat să se folosească de toate uneltele sale, să-l înduplece ca să calce legământul său încheiat cu Dumnezeu; aceasta însă nu i-a reușit lui Satan. În probă Isus și-a păstrat neprihănirea, iar acum a stat înaintea probei hotărâtoare și celii din urmă. Această probă a sosit, și El cu umilintă s'a coborât în moarte și a biruit. Dumnezeu a înviat pe Isus din moarte, și i-a dat un nume mai presus de orice nume, și a poruncit, ca toți să i se închine; în numele lui Isus, să se plece orice genunchiu și orice limbă să mărturisească, că El este Christosul spre mării lui Dumnezeu. (Filipeni 2 : 7—11) Dacă El i-a dăruit un nume mai pe sus de orice nume, atunci este natural că nu-

mele lui Iehova formează esceptje Isus poartă cel mai mare nume (titlu) între toate creaturile.

* Cum a adus Isus Christos cinste și mărire lui Iehova, Dumnezeu? Fără îndoială prin credincioșia și devotamentul său nestrămutat ce a dovedit față de Dumnezeu și prin cele mai aspre încercări. Prin credincioșia sa față de Dumnezeu, a documentat că numele și cuvântul lui Iehova este vrednic de onoare. Pentru aceasta i-a dat Iehova împărăția. Membrele corpului său, care au intrat în legământul împărăției, asemenea trebuie să aducă mărire numelui lui Iehova prin aceea, că cu credincioșie vor împlini legământul lor încheiat cu Iehova.

7 Cuvintele lui Isus despre vița de vie și mlădițe de mai mulți ani le-au explicat după cum urmează: „Dacă cineva se consacrează Domnului, prin aceasta devine o mlădiță în Christos, vița de vie; în urmă începe să se desvolte, să aducă roade; la început este numai un vlăstar slab; apoi crește ca o viță, care face frunze, ce pune mărturie: în urmă începe să mugurească, înflorește și mai târziu produce fructe tari verzi, și apoi acest fruct se tot desvoltă, până când se coace; iar după ce s'a copt, stă gata pentru împărăție și Dumnezeu îl culege și îl duce în împărăția sa; aceasta desvoltare o consideră de „desvoltare la asemănarea caracterului lui Isus Christos“, sau mai simplu „desvoltare de caracter“. — Vezi Vol. V ung. pag. 192; și Vol. VI. germ. pag. 165.

* Cu un cuvânt noi am presupus, că acela, care este în Christos, el însuși desvoltă și aduce roade, și tot desvoltă caracterul său, până când se pregătește ca membru glorios al împărăției lui Christos. Dumnul desigur nu aceea a voit să spună, că oamenii prin desvoltarea lor proprie vor ajunge într'o situație, ca Dumnezeu să-i poată folosi, să-i ieie la dânsul, și să-i poată face o parte a împărăției sale. Aceasta ar fi pe acelaș înțeles cași cum am zice, că omul se poate desvolta el singur într'asa o stare, în care apoi Dumnezeu ar avea lipsă de dânsul. O astfel de susținere nicidecum nu ar atinge întrebarea referitoare la numele și cuvântul lui Dumnezeu, și nici nu ar aduce mărire Dumnezeului Iehova. Această explicare nici nu o sprijinește Scriptura. Isus nu vorbește aici despre roadele spiritului. Totdeauna să luăm seamă la legătura textului și la împrejurările însoțitoare. În care s'a născut, numai așa se poate înțelege lucrul mai clar. Prin aceea înțelegem adevărata însemnătate a cuvintelor lui Isus, dacă luăm seama la legătura textului, și la acele împrejurări în care a rostit aceste cuvinte.

* Cu ocazia conversației, despre care este vorba acum, Isus a spus următoarele învățăceilor săi: „Mă duc să vă pregătesc locul; și iarăși voi veni și vă voi lua la mine, ca acolo unde sunt, Eu să fiți și voi.“ Locul despre care a vorbit Isus desigur trebuie să înțelegem că este organizație lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu a pus-o la cale și

a încredințat-o lui Isus, anume împărăția aceea, al cărei cap este Isus Christos. Acest loc este organizația cea nouă, și aceasta va fi capul adunării generale a lui Dumnezeu. Acesta este Ierusalimul cel sfânt. Pilda despre vie și vițele de vie, Isus a rostit-o învățăceilor, ca să-i învețe, ce anume se cere dela ei. Articolul dinainte al revistei a arătat, și aceasta o întărește și Scriptura, că un pom viu, sau o viță de vie, reprezintă o ființă viețuitoare. Dacă aceștia sunt pomi buni și sănătoși, atunci, sunt niște unelte în mâna lui Dumnezeu pentru executarea scopurilor sale.

¹⁰ Explicarea a început-o cu următoarele cuvinte: „Eu sunt adevărata viță și Tatăl meu este vierul.“ (versetul 1) Prin aceasta declară lămurit, că vița a fost sădită de Iehova, pentru că El a ales pe Isus de mare preot, de regele și cel mai mare reprezentant al împărăției. Aici este vorba de vița de vie sau de pomul lui Iehova, și despre rodul său, pe care îl va aduce. Fără de Iehova Tatăl, nimic nu s'ar putea întâmpla; pentru aceasta s'a purtat Isus strict în conformitate cu poruncile Părintelui său, și ca unealta lui Iehova. Cei ce sunt tovarăși cu Isus în împărăția și organizația sa, sunt asemănați cu mlădițele acestei vițe de vie, și se cere dela fiecare mlădiță, ca să aducă rod; Dumnezeu va lăuda sau muștra pe aceia, care se străduiesc după poruncile lui Dumnezeu să aducă roade, ca astfel să fie mai capebili pentru împlinirea legământului lor. Aceasta o arată versetul 2.

¹¹ După aceea Isus arată, că învățăceii cum au devenit membrele sau mlădițele vitei adevărate. Din cuvinte lui reesă clar, că individul nu este imediat după clipa nașterii sale spirituale ca copil al lui Dumnezeu, mlădiță pe adevărata viță de vie. Turma mare, adică aceia, care se vor ținea de turma mare toți sunt copiii lui Dumnezeu, dar nici unul nu a fost mlădiță pe adevărata viță de vie. Învățăceii lui Isus erau toți evrei, și ei erau în legământul acela al lui Dumnezeu, pe care l'a lăsat cu poporul Izrael — prin intermediul lui Moise, capul lor Isus într'adevăr le-a comunicat, că El este acel Messia, pe care l'a preumbrit Moise, și Dumnezeu pe El l'a numit de domnitorul sau regele său, și prin împărăția sa Dumnezeu va executa voința sa. Deoarece ei au crezut în Domnul Isus Christos, ca fiind Messia, Dumnezeu i-a transpus din legământul mozaic în cel de jertfă al lui Christos, ca să poată fi o parte a sămânței promisiunii.

¹² Învățăceii lui au crezut în Isus Christos, l'au mărturisit și au declarat, că doresc să-l urmeze în urmele pașilor lui. Pentru aceasta le-a zis: „Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l'am spus.“ (versetul 3) Când acești bărbați credincioși au fost transpuși din Moise în Christos, atunci Iehova i-a predat lui Isus. Isus a arătat numele lui Iehova înaintea lor despre scopurile lui Dumnezeu, și le-a comunicat, că lor va fi încredințat, ca să aducă cinste și mărire

numelui lui Iehova, dacă vor ținea condițiunile legământului referitor la împărăție. Aceasta concluzie este sprijinită și întărită lămurit de Ioan 17 : 6: „Am făcut cunoscut numele tău oamenilor, pe care mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și tu mie mi i-ai dat; și ei au păzit cuvântul tău.“

¹² Acești bărbați atunci încă nu erau unși de spiritul sfânt, pentru că numai la Rusalii s'au împărtășit de ungera spiritului sfânt. Însă au fost deja primiți în legământul referitor la împărăția lui Christos, prin urmare, Dumnezeu a aprobat la Rusalii acest legământ, prin aceea, că i-a uns cu spiritul său sfânt.

¹³ Dela timpul apostolilor și alții au fost plantați în Christos, și anume în modul următor: Au crezut în sângele vărsat mântuitor al Domnului Isus Christos; s'au consacrat pe deplin, adică s'au învoit să facă voința lui Dumnezeu; Iehova i-a curățit (îndreptățit) i-a primit ca o parte a legământului de jertfă și i-a născut ca fii lui, adică ca ființe spirituale. Chemarea pentru împărăție a fost adresată acestora. Unii au urmat chemarea, mai mulți însă nu. Isus a fost zis: „Mulți sunt cei chemați, dar puțini cei aleși.“ Cei ce au urmat chemarea, și au stărut cu credincioșie și au fost aleși, au fost unși de membre ale corpului lui Christos. Unii au fost unși încă înaintea venirii Domnului la templul său, iar revărsarea spiritului sfânt în mai mare măsură s'a ântâmpnat la venirea Domnului la templul său.

¹⁴ „Christos“ înseamnă „Uns“ și înainte de ungera lui Isus numeni nu poate fi mlădiță în Christos. Cei aleși și unși trebuie să se dovedească credincioși până la moarte, ca să poată deveni membrele împărăției glorioase. Isus către această grupă a adresat cuvintele sale despre viața de vie, mlădițe, și despre aducerea roadelor. Aceștia trebuie să fie născuți de spiritul sfânt; trebuie să posedeze deja fructele spiritului, și trebuie să fie unși de spiritul sfânt, înainte de ce ar putea face parte din clasa, către care își adresează Isus cuvintele din Ioan capitol 15. Numai singur acest fapt dovedește, că fructul (rodul) spiritului și pe de altă parte roadele împărăției nu înseamnă unul și același lucru.

¹⁵ Isus (vița de vie) și membrele corpului său (mlădițele) într'atâta sunt una, că El este capul, și faptele membrilor corpului său El le îndreaptă, iar El lucrează după îndrumarea capului său, anume al lui Iehova (vierul), iar membrele corpului aduc rodul, adică împlinesc lucrul în armonie cu îndrumarea capului. Aceasta unitate o arată prin următoarele cuvinte: „Rămâneți în mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roade dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roade, dacă nu rămâneți în mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de mine nu puteți face nimic.“ — versetul 4, 5.

¹⁷ Mai departe aceasta dovedește, că acelora, care sunt în corpul lui Christos, ca să poată rămâne în această stare, trebuie să aducă roadele împărăției, iar roadele trebuie să le aducă în armonie cu poruncile Domnului. Cel ce este în Christos, și neglijează să aducă roadele împărăției, va fi înlăturat, adică va fi nimic. „Dacă nu rămâne cineva în mine, este aruncat afară, ca mlădiță neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și arse.“ (versetul 6) Aceasta nu înseamnă că aceștia se vor întoarce înapoi în „turma cea mare“. Deoarece ei sunt părtașii legământului referitor la împărăție, pentru dânsii nu mai este alegere; ei trebuie să fie credincioși, ca să poată rămâne pe vița de vie, și în sfârșit să devină membrele împărăției glorioase. Deci marea importanță a aducerii roadelor nimic nu ar putea s'o demonstreze mai lămurit.

¹⁸ În realitate, aducerea roadelor nu o formează dezvoltarea unor persoane, ci câștigarea cinstei și măririi numelui lui Iehova. Cel ce rămâne în Christos — chiar dacă multe greutăți trebuie să învingă, ca să poată aduce roade dacă se roagă în armonie cu voința lui Dumnezeu, orice ar cere, poate fi sigur, că Dumnezeu poartă grijă, ca orice lucru să iasă spre binele lui. „Dacă rămâneți în mine, și dacă rămân în voi cuvintele mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii mei.“ (versetul 7, 8) Aceasta o mai întărește și declarația lui Pavel din Romani 8 : 28.

¹⁹ După tâmăcirea în general a cuvintelor acestora, cum ar putea cele mai frumoase, cele mai plăcute și cele mai sfinte caractere să aducă ceva cinste sau mărire Dumnezeului Iehova? O ființă prin faptul că se desvoită până la desăvârșire, desigur nu aduce mărire lui Iehova. Pentru Dumnezeu numai aceea aduce cinste și mărire, ce face o ființă din supunere față de legile lui. Când privim înapoi la istoria creștinătății, cuprinzând toate pe scurt, vedem următoarele: „Pe un astfel de om, care între aceia unde trăește se bucură de renumele că este un om moral, are o purtare cinstită și curată, este virtuos, bun și față de semenii lui se străduiește să se poarte drept, barem în Dumineci umblă regulat la biserică, îl socotesc de creștin adevărat, de creștin exemplar, de un astfel de om, care într'adevăr aduce roade. După cum se vede, respectivul urmează acest drum de mai mulți ani. Cărunțește, părul său cărunț ajunge până pe umeri și îi fac o înfățișare sfântă. Este bun, are fața plăcută, astfel își sfârșește viața. Mulți privesc la dânsul și zic: Ce caracter frumos are acest om! Dumnezeu desigur îi va da o mare cinste în împărăția cerurilor; acesta a fost copt pe deplin și pregătit, ca Dumnezeu să'l rupă și să'l ia la sine. Acest om bun însă, poate nici în cea mai mică măsură nu a adus roadele împărăției niciodată. Niciodată n'a fost în legământul de jertfă; ci prin aceea, că a crezut în Dumnezeu

într'o măsură oareșcare, s'a străduit la o purtare bună, după cum el a văzut de bine. El n'a fost niciodată membrul legământului pentru împărăție, prin urmare nici nu a putut aduce roadele împărăției. Dacă „aducerea roadelor“ ar însemna „desvoltarea unui caracter bun“, atunci s'ar spune, că acest om a făcut destul cerințelor; însă „aducerea roadelor“ nu înseamnă „desvoltare de caracter“.

Rodul

²⁰ Ce trebuie deci să înțelegem sub „aducerea roadelor“? Repetăm: Iehova este vierul, iar rodul este rodul lui Dumnezeu. Împărăția este împărăția lui Dumnezeu; în consecință „roadele împărăției“ sunt o substanță, care păstrează viața, pe care Iehova a pregătit-o pe seama creaturilor sale; anume acesta este adevărul despre Dumnezeu și despre scopurile sale. Nici cea mai mică îndoială nu poate fi în privința aceea, că adevărul este al lui Iehova. „Cuvântul tău este adevăr.“ (Ioan 17 : 17) Cunoașterea lui Dumnezeu și a hotărîrilor sale prin Christos, înseamnă viață iar rodul care conține și păstrează viața, este rodul împărăției. Christos și membrele corpului său, toți împreună formează un pom sau o viță de vie. Precum pomul sau vița de vie aduce roadele, pe cari dacă omul le mănâncă devine mai tare, asemenea îmbie Christos și aceia, cari rămân într'ânsul roadele împărăției, acel adevăr viu și de viață, de care Iehova s'a îngrijit în spre binele creaturilor sale.

²¹ Cuvântul „a aduce“ folosit de Isus cu privire la rod, nu înseamnă desvoltarea rodului, ci înseamnă oferirea, transmiterea, a da mai departe rodul. Despre acest rod a zis Isus cu privire la împărăție: „...Și via o va da altor vierii, care vor da rodurile la vremea lor.“ (Matei 21 : 41, 43) Prin aceasta Isus s'a referit fără îndoială la acele roade, pe care le amintește în Ioan cap. 15, și prin aceasta înc'odată a stabilit regula, că numai aceia vor face parte din împărăție și o vor lua în posesiune, care vor aduce roadele ei, iar aceia, care nu vor aduce roadele împărăției (nu le răspîndesc) nici nu pot fi membrele împărăției.

Cum se întâmplă aceasta?

²² Cum poate un creștin să aducă roadele împărăției? Răspunsul scriptural este acela, că aceasta o poate face prin aceea, dacă urmând poruncile lui Dumnezeu, vestește evanghelia împărăției. Iehova pe toți aceia, care se sădesc în corpul lui Christos, îi încredințează să vestească evanghelia împărăției. (Isaia 61 : 1—3) Aceștia 1) cu fructele împărăției trebuie să servească aceluia, care se ține de Sion, și formează poporul lui Dumnezeu. Aceștia au lipsă de hrană datorită de viață, de roadele împărăției lui Dumnezeu, și privilegiul sau datorința acestor unși în Christos este aceea, ca să întindă acest rod și unii altora ca împrumut. Pentru aceasta servesc unii altora cu iubire. 2) Unșii au fost încredințați cu

aceia, ca să comunice veștile bune ale împărăției cu toți aceia, care primesc sau doresc învățătura.

²³ Iehova Dumnezeu este regele vecinic. Câți cunosc acest fapt? Nu mulți. Iehova spune unșilor săi: „Voi sunteți martorii mei, că Eu sunt Dumnezeu,“ afară de mine altul nu este. (Isaia 43 : 10, 12) Pe unșii săi îi trimite afară, ca să mărturisească despre acest fapt, aceasta înseamnă aducerea roadelor împărăției, prin aceea, că comunică oamenilor, cum vor veni la dânsii binecuvântările.

²⁴ Mulți au încheiat legământ pentru facerea voinței lui Dumnezeu, pe aceștia Iehova i-a născut și i-a chemat la împărăție. Mulți au neglijat sau se sfiiu să urmeze chemarea. Cam așa au vorbit: „Noi voim să fim pretenoși și buni, ne adunăm, studiem cuvântul lui Dumnezeu, și ne vom cugeta asupra lui, și prin aceasta ne vom desvolta un caracter asemănător lui Christos, și acesta îl vom tot desvolta până când devenim copti, și atunci Dumnezeu ne va ridica sus în împărăția sa.“ Aceștia nu primesc nici chiar chemarea pentru împărăție, și nu stau înaintea lui Dumnezeu ca jertfe vii. Însă un număr mai restrâns primește și urmează chemarea, dă năvală înainte cu un zel demn de casa Domnului, și dovedește stăruință față de Dumnezeu.

²⁵ Zilele curățirii sosesc, despărțirea (desbinarea) se începe și se continuă. Este fapt bine cunoscut, că dela 1875 până la 1918, poporul lui Dumnezeu a înaintat împreună. În 1918 și 19, după ce Domnul a venit la templul său, toți au ajuns la grele încercări. Pentru ce a procedat Domnul astfel? Răspunsul este acela, că atunci a început o lucrare temeinică de curățire, ca cei credincioși să se deosebească, și să aducă mai multe roade. (versetul 2) Imediat după încetarea războiului mondial, după ce Domnul a venit la templul (biserica) său, așa a vorbit către cei curățiți sau cei care au intrat sub regulile sale, în formă de poruncă: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“ — Matei 24 : 14.

²⁶ Aceia care cu credincioșie și sârguință au urmat poruncile Domnului și astfel și-au exprimat iubirea față de Dumnezeu și Christos, s'au împărțit de mai multă dragoste din partea Domnului. Către acești aprobați a sunat invitarea, ca să între în bucuria Domnului, și anume în armonie cu cuvintele Domnului: „Cum m'a iubit pe mine Tatăl, așa v'am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea mea. Dacă păziți poruncile mele, veți rămânea în dragostea mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămân în dragostea lui. V'am spus aceste lucruri, pentru bucuria mea să rămânea în voi, și bucuria voastră să fie deplină.“ — (versetul 9—11) Dumnezeu a primit pe Isus și pe membrele corpului său de tovarășii împărăției sale. Cei ce se mai află pe pământ, trebuie să facă un lucru, și ei au fost făcuți de mem-

brele servului înțelept și credincios“. Deci datoria lor este aducerea sau predarea roadelor împărăției, și aceasta o fac prin aceea, că cu zel servesc interesele împărăției.

Cine face aceasta?

²⁷ Poporul Izrael pentru aceea a căzut, pentru că nu a adus roadele împărăției. „Creștinătatea organizată“ — „creștinătatea“ — a dat greș deoarece nu a adus roadele împărăției, ci dimpotrivă a înființat organizația putredă, aducătoare de moarte a lui Satan. Planurilor concepute de oameni, sunt în nepotrivire cu împărăția lui Dumnezeu, prin urmare sunt rele. În cei din urma cincizeci de ani, mulți dintre aceia, care s'au consacrat să împlinească voia lui Dumnezeu, au neglijat să aducă roadele împărăției, și din această cauză au fost înlăturați și au devenit membrele „servului rău“. Cine se ține pe pământ de clasa aceea, care va aduce sau va purta roadele împărăției?

²⁸ Numai o organizație există pe pământ — noi o numim Societate, — care formează o parte a organizației lui Dumnezeu. Aceia care sunt pe deplin credincioși față de Dumnezeu, și cu sânguință se silesc la vestirea vestii despre împărăția sa, vor aduce roadele împărăției. Evanghelia trebuie s'o vestească fiecare membru al clasei regale. Majoritatea prin aceea vestește vestea de bucurie, că în formă de tipărituri comunică omnirii vestile împărăției. „Clasa servului rău“ reprezintă pe dușmanul cel mare, și sub influența dușmanului stăruiește în părerea sa, că Societatea nu este alta decât o editură ce servește interesul câtorva oameni. Această învinuire nu numai că este falsă, dar este și o defăimare a lui Dumnezeu, deoarece aduce ocară asupra lui Dumnezeu și asupra lucrului său. Cel ce crede aceste învinuiri, să lase imediat lucrul, de a duce cărți poporului.

²⁹ Dacă cărțile cuprind numai păreri omenesti, atunci urmașii lui Christos să nu se ocupe cu ele. Dacă însă cărțile conțin vestea împărăției lui Dumnezeu, atunci, aceasta nu este știința omului, ci este vestea lui Dumnezeu. Vestea este adevărul său, și formează roadele împărăției. Dacă credeți că aceasta este drept, atunci să nu îngăduiți dușmanului, ca să vă descurajeze, sau să vă slăbească mâinile întru vestirea evangheliei. Cu mult mai mult ieșiți afară, puneți adevărul în mâinile poporului, ca să știe cine este Dumnezeu drept și atotputernic. Cu cât mai mult vestește cineva evanghelia cu atât mai mult mărește și cinstește numele lui Iehova. Declarația lui Isus pe care o notează versetul 8, negreșit aceasta înseamnă. Unii au fost credincioși ani de-a rândul în serviciul răspândirii adevărului din casă'n casă, prin aceea, că cu cele mai bune năzuințe ale lor au căutat să vestească vestea împărăției și să reprezinte pe Iehova. Aceștia aduc roade spre mărirea lui Dumnezeu. Afară de Watch Tower Bible and Tract Society, pe care noi o numim simplu „Socie-

tate“, nu există altă societate pe pământ sub soare, care s'ar ocupa în așa măsura de preamărirea numelui și cuvântului lui Iehova; și întrucât face aceasta, aduce, sau transmite roadele împărăției.

³⁰ Dumnezeu a ales și curățit membrele rămășiței credincioase ca să aducă multe roade spre mărirea și cinstea lui. Ei au învățat înțelepciune prin aceea, că s'au supus poruncilor lui Dumnezeu și au intrat în bucuria Domnului. În interesul dâșilor stă scris: „Fiule nu disprețui mustura Domnului, și nu te mâhni de pedepsele lui. Căci Domnul mustră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care'l iubește! Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care îl aduce ea, este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul, ea este mai de preț decât mărgăritarele, și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei bogăție și slavă. Căile ei sunt niște căi plăcute, și toate cărările ei sunt niște cărări pacifice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cei ce o au sunt fericiți.“ Proverbe 3: 11—18.

³¹ Este fericit acel uns al lui Dumnezeu, care duce altora vestea împărăției, ca să cunoască numele și cuvântul lui Dumnezeu. Creaturile sale de pe pământ numai prin aceasta pot să preamărească și să cinstească numele lui.

³² Vr-o câțiva fii ai lui Dumnezeu de pe pământ, înaintea venirii Domnului la templu său se ocupau cu aceea, ca să vestească evanghelia. După venirea Domnului la templu său, cei credincioși au fost strânși în starea templului, și spiritul sfânt a fost revărsat asupra tuturor dintre dâșii, fără considerare la aceea, ce slujbă au ocupat mai înainte sau de ce gen erau, și după aceea toți s'au împărățășit de privilegiul predicării. Aceasta dovedește că în timpul din urmă pentru ce au fost mai mulți activi în lucrul din afară, ca până acuma, și pentru ce au plecat mai mulți, care au susținut, că și ei sunt moștenitorii împărăției. Cei ce au ocazie să aducă roadele împărăției, și neglijează aceasta, vor fi strânși laolaltă și îndepărtați. Domnul a trimis pe îngerii săi, ca să strângă pe aceștia deoarece s'au poticnit în metodele lui, și fac fărădelegi, sau au apucat o cale nedreaptă. — Matei 13 : 41, 42.

³³ Aceia, care au spiritul Domnului, nu se vor înșela și nici nu se vor lăsa amăgiți de alții, prin aceea, că ar trece la o viață ușuratică, imorală sau infectată, și s'ar scuza cu aceea, că nu mai e lipsă de „desvoltarea caracterului“. Fiecare ființă este un caracter. Nici o singură ființă nu poate să desvoalte un caracter deosebit sau separat de dâșul. Fiecare ființă sau caracter totdeauna trebuie să se năzuiească la aceea, ca să rămână în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu. Mustura chiar de la început ar trebui s'o primească fiecare, anume, ca să se curețe de necurătenile

trupești și sufletești, și să se silească la bărbăție deplină în Domnul. Această scriptură o puteam împlini prin aceea, dacă ne curățim și ne predăm cu totul Domnului. Deci se poate vedea ușor, că nu este destul numai atâta că cineva se poartă moral în cugetele, cuvintele și faptele sale. Copilul lui Dumnezeu așa trebuie să se poarte, ba încă și mai mult trebuie să facă decât atât: trebuie să îplinească legământul său. Aceasta o poate face prin aceea, dacă roadele împărăției le duce și altora. Cu cât este mai credincios și sârguincios în aceasta, cu atât este mai plăcut înaintea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult cinstește numele său. Binecuvântat este omul acela, care se bucură de privilegiul transiterii roadelor împărăției.

³⁴ Regula stabilită de Isus arată, că acela, care neglijează ocaziile pentru aducerea roadelor împărăției, nici unul nu poate să facă parte din împărăție. Deoarece Domnul s'a îngrijit de această regulă, va primi oare pe cineva în împărție, care nu dă ascultare cu bucurie poruncilor sale?

Rodul spiritului

³⁵ Prin ce se deosebește rodul împărăției de cel al spiritului? În Galateni 5 : 22, 23 citim: „Iar rodul spiritului este iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă bună, credință, blândete, înfrânare; împotriva unora ca acestea nu este lege.“ Să luăm seamă, că Scriptura aici nu vorbește despre „roadele“, ci vorbește despre „rodul spiritului“, și că acest rod al spiritului este: iubire. Celelalte lucruri care sunt amintite aici în text, cad toate în categoria iubirii. Iubirea constă din predarea neegoistă față de Dumnezeu, și din împlinirea poruncilor sale. Cei ce sunt născuți de spiritul sfânt, trebuie să fie credincioși și desăvârșiți în iubire; adică trebuie să fie cu totul devotați lui Iehova, trebuie să sprijinească cauza sa și să execute serviciul său, și încă din iubire. Cel ce din iubire stăruiește pe lângă Domnul, se află în bucuria Domnului și se bucură de pacea lui Dumnezeu. Cu toate că suferă mult, dar își păstrează neprihanirea înaintea lui Dumnezeu și încrederea sa în Dumnezeu; este prietenos, binevoitor și credincios; este blând, sau primește învățătura; este cumpătat sau înfrinat. Aceste lucruri totuși nu constituiesc roadele împărăției.

³⁶ Compoziția dătătoare de viață al adevărului cuvântului lui Dumnezeu este aceea, pe care copilul lui Dumnezeu o aduce sau o poartă și o îmbie și altora. Astfel deosebirea între roadele împărăției și acelea ale spiritului, este mare.

³⁷ Cum va fi însă cineva desăvârșit în iubire, care este rodul spiritului? Desigur nu prin nepăsarea și neglijența ce o dovedește pe terenul mărturiei. Iubirea sa prin aceea o exprimă, că ține poruncile lui Dumnezeu. Noi acum de când Domnul a venit la templul său, trăim în ziua judecării; despre aceasta și despre iubire este scris: „Astfel se face că dragostea este desăvârșită între noi

pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa, și cine se teme, n'a ajuns desăvârșit în iubire.“ (I Ioan 4 : 17, 18) Cine se teme să vatăme oareșcare parte a organizației lui Satan, sau acela, care se teme, că alții vor gândi ceva rău despre dânsul, și din acest motiv abzice de vestirea cu curaj al adevărului, acela nu este desăvârșit în iubire. Cel ce ubește pe Domnul, acela, va aduce roadele împărăției.

Rămășița

³⁸ Intre poporul Izrael a fost rămășiță credincioasă față de Dumnezeu; aceasta rămășiță a fost aceea, care în timpul serviciului lui Isus și în jurul Rusaliilor, adică cu puțin după aceea a cunoscut adevărul. Rămășiță Izraelului a preumbrit rămășița unșilor, care mai cu seamă acum trăește la sfârșitul lumii pe pământ. În timpul acela când Domnul Isus Christos a venit la templul său, au fost puțini pe pământ, care au făcut legământ pentru facerea voei lui Dumnezeu, însă majoritatea lor nu au primit chemare pentru împărăție. Aceia, care nu au primit chemarea pentru împărăție, nici nu au fost primiți în împărăție. Fără îndoială, unii care au primit chemarea, au devenit necredincioși. Despărțirea desbinarea a început deodată cu judecata care s'a început la casa Domnului. Atunci Isus a strâns într'o grupă pe cei credincioși și aprobați, și i-a numit „servul bun și credincios“. Bunurile sale le-a încredințat acestui serv. Roadele împărăției, bunurile sale, talanții și minele, reprezintă toate acelaș lucru; acestea înseamnă interesele împărăției.

³⁹ Dumnezeu a încredințat lucrarea cea mare a mărturiei despre cuvântul și numele său aceluia, care cu ocazia judecării au fost aprobați și au fost primiți în legământul pentru împărăție, El pe aceștia i-a obligat să facă lucrul mărturiei pe pământ. Aceștia se numesc rămășița, care ține poruncile lui Dumnezeu, și au mărturia lui Isus Christos. (Apocalips 12 : 17) Domnul a uns pe cei ce făceau parte din rămășiță, pentru aceasta se referă la ei cuvintele apostolului: „Astfel dar după cum ați primit pe Isus Hristos, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile, care v'au fost date și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu.“ — Coloseni 2 : 6, 7.

⁴⁰ După cum rămășița lui Izrael s'a deosebit, așa și rămășița Izraelului spiritual se va deosebi. Aceasta rămășiță s'a eliberat, adică a fost luată afară din Ierusalim, din organizația generală a lui Dumnezeu de pe pământ și a fost separată. Din acest motiv citim despre această rămășiță credincioasă, care se află încă pe pământ, următoarele: „Și ce va mai scăpa din casa lui Iuda și ce va mai rămânea, iarăși va prinde rădăcini dedesubt și va aduce rod deasupra. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță, și din muntele Sionului cei izbăvi-

ți. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.“ (Isaia 37 : 31, 32) Deoarece ei sunt concepuți în Christos și înrădăcinați și sunt separați de lume, ei aduc roadele împărăției spre mărirea lui Iehova, și cântă mai departe lauda numelui său.

Cuprinsul

“ Cuprinzând pe scurt lucrul, putem vedea clar și lămurit, că dintre aceia, care s’au consacrat pe pământ pentru facerea voinței lui Dumnezeu, numai o rămășiță va fi aprobată, se va împărtași de ungere, și-și va dovedi credincioșia față de legământ. Aceștia se află în legământul pentru împărăție și aduc roadele împărăției spre mărirea Domnului. Aceasta o fac prin aceea, că duc vestea adevărului dătător de viață aceluia, care au lipsă de vestea despre împărăția lui Dumnezeu.

“ Aceia, care până la sfârșit vor îndeplini legământul lor, pe baza promisiunii lui Dumnezeu vor avea o intrare bogată în împărăție. Prin aceea, că stăruiesc cu credincioșia întru aducerea roadelor sau al intereselor împărăției, pe veci vor locui în casa lui Iehova și-și vor exprima față de Dumnezeu devotamentul, preamărirea, și cinstea ce i se cuvine numelui lui Iehova. Cu bucurie vor împlini în împărăție justificarea definitivă a numelui și cuvântului Celui prea Înalt.

Intrebări pentru studiul berean

1. Arată cât de potrivită a fost vestirea îngerilor lui Dumnezeu și cântarea oștilor îngerești cu ocazia nașterii Domnului Ișus!
- 2—4. Descrie împrejurările, sub care au fost scrise cuvintele textului nostru și cuvintele în legătură cu el! Pentruce a interesat pe învățăceii aceia, ce a spus aici Ișus?
- 5, 6. Pe ce a pus Ișus mare importanță cu această ocazie? La ce probă va fi pus fiecare creștin? Cum se poate suporta această probă?

- 7, 8. Arată dacă explicarea de mai înainte a pildei lui Ișus despre vița de vie și mlădițe, a fost potrivită!
- 9, 10. Arată nsemnătatea următoarei declarații a lui Ișus: „Plec ca să vă pregătesc loc.“ Ce scop a avut când a rostit parabola despre viță și mlădițe? Explică următoarele cuvinte: „Eu sunt vița adevărată, și Tatăl meu este vierul.“
- 11—13. Explică cum învățăceii lui Ișus formează mlădițe pe această viță?
- 14, 15. Explică, cum au fost unii aduși în această stare dela timpul apostolilor încoace! Explică faptul, că mulți sunt cei chemați! Pentruce se aleg numai puțini?
- 16, 17. Cum poate să rămîna cineva pe vița de vie? Cum aduc aceste „mlădițe“ roade? Cum lămuiesc cuvintele din verseturile 4—6 chestia căderii înapoi în turma mare?
- 18, 19. Ce scop are aducerea roadelor? Explică: „Orice veți cere vi se va da“. Arată dacă se poate aduce roadele împărăției prin „desvoltare de caracter“?
- 20, 21. Ce formează „roadele împărăției“? Explică în ce înțeles este folosit aici cuvântul „aducere de rod“?
- 22, 23. Cum poate în astfel de împrejurări un creștin să aducă sau să transmită roadele împărăției? Arată dacă se unește aceasta cu Isaia 61 : 1—3 și 10, 12.
- 24—26. Explică încercarea cea mare, care în 1918—19 a venit asupra poporului Domnului! Explică rezultatul acestei încercări!
- 27—31. Explică că numai o clasă există pe pământ, care aduce sau transmite roadele împărăției! Descrie clasa aceasta!
- 32—34. Explică pentruce în anii din urmă au lucrat mai mulți lucrători, ca până atunci! Numește motivele acelea, pentru care au căzut mai mulți. Cum poate cineva să-și îplinească legământul și să cinstească numele lui Iehova?
- 35, 36. Fă deosebire între roadele împărăției și rodul spiritului!
37. Cum va fi creștinul desăvârșit în iubire?
- 38—40. Cu privire la rămășiță fă asemănare între starea care era la venirea întâi a Domnului, și între aceea, care va fi atunci când vine la templul său! Cum se arată această rămășiță?
- 41, 42. Fă un cuprins pe scurt despre cele pertractate aici! Ce privilegiu așteaptă pe aceia, care și pe mai departe aduc cu credincioșie roadele împărăției?

W. T., 15. Iulie 1930.

Un chip mare

„Tu împărate te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare, și de o strălucire nemai-pomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare.“ — Daniel 2 : 31.

Partea I-a

PRIN profetul său, Iehova a lăsat să se însemne o dare de seamă despre un mare chip de statuie, pe care l’a visat Nabucodonosor, regele Babilonului; iar prin profetul său Dumnezeu a și explicat visul despre această statuie. Chiar și aceasta face importantă statuia și înțelegerea lucrului ce închipue.

Facerea statuelor (chipurilor cioplite) este un lucru împotriva lui Dumnezeu. În legea dată Evreilor, Dumnezeu a oprit cu hotărîre facerea statuiilor, sau cioplirea chipurilor după forma aceluia cari se află în cer sau pe pământ. (II Moise 20 : 4) Despre sculptori sau cioplitorii chipurilor spune însemnarea: „Blestemat să fie omul, care va face un chip cioplit sau turnat, căci este o urîciune înaintea Domnului, un lucru ieșit din mâni de meșter, și care’l va pune într’un loc ascuns.“ — V. Moise 27 : 15.

Chipul este înfățișarea unui lucru, care există în realitate. Chipul este înfățișarea unui lucru care există într’adevăr și îl fac pentruca să semene cu lucrul real, adevărat. Se potam spune potrivit, că chipul este imitarea (copia) lucrurilor mai mari. În timp ce Moise era sus pe munte, ca să preia tablele legii din mâinile lui Dumnezeu, Evreii au făcut un chip turnat și s’au închinat, prin care fapt au ofensat urît legile lui Dumnezeu. (V Moise 9 : 12) Chipurile și închinarea înaintea acestor chipuri țintește scopul, ca oamenii să se întoarcă dela Dumnezeu, și să se alătore dușmanului. Facerea chipurilor cioplite numai pentru aceea a fost oprită și este și acuma, ca creatura să ieie seama la Creator și ca să nu se rătăcească.

Aceste reguli stabilite de Dumnezeu, și faptul, că s’a însemnat în cuvântul său chipul visat

de Nabucodonosor, și acest chip îl numește „mare și înfricoșător“, dovedește cu desăvârșire, că chipul nu reprezintă hotărârile lui Dumnezeu, ci se referă la dușmanul lui Dumnezeu sau la ceva lucru în legătură cu dușmanul lui Dumnezeu. Citim în cuvântul lui Dumnezeu: „Eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos“; aceasta a fost declarat în legătură cu chipurile cioplite, sau cu închinarea în fața chipurilor cioplite. Aceasta nu înseamnă, că creaturile ar putea face ceva rău lui Dumnezeu, cu aceea, că creaturile sale prin faptul, că se dau de partea dușmanului, și privesc la icoane și nu la Iehova, își fac rău numai lor înșiși. Deci cioplirea chipurilor și închinarea înaintea lor, este uriciune înaintea lui Dumnezeu. Pentru ce a lăsat Dumnezeu să se însemne darea de seamă despre chipul mare amintit în textul articolului nostru? Scopul lui Dumnezeu față de dușmanii săi așazicând este în strânsă legătură cu aceasta întrebare și cu înțelegerea profeției despre chipul însemnat de Daniel.

⁵ Iehova așa mare victorie deplină va avea față de dușmanii lui, încât pe seama lor nici nu va mai fi loc. Scriptura ne dă mai multe dovezi cu privire la dușmanii lui Dumnezeu. Faptul acesta în sine dovedește, că Iehova are de gând să lumineze pe cei ce-l iubesc, că pentru ce există acești dușmani, de unde au ieșit, pentru ce sunt dușmanii lui, din ce cauză a suferit timp atât de lung activitatea lor, ce îngrijire are cu privire la nimicirea lor, și când în va stârpi. Noi știm, că puterea Atotputernicului Dumnezeu este nemărginită, și dacă ar vrea, atunci în fiecare clipă ar putea nimici pe dușmanii săi. Că nu a făcut aceasta mai demult, dovedește, că a avut motiv să nu facă aceasta înainte de un timp bine stabilit. Ca să înțelegem, că la timpul său va nimici pe dușmanii săi cu desăvârșire, va fi de lipsă să examinăm texte cu privire la aceasta. „Căci iată dușmanii tăi pier; toți cei ce fac răul sunt risipiți.“ (Psalm 92 : 9, 10) Dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc.“ (Psalm 21 : 9) „Ți se va ridica peste toți potrivnicii tăi, și toți vrăjmașii tăi vor fi nimiciți.“ (Mica. 5 : 9) „Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășuni, pier, pier ca fumul... dar cei răzvrățiți sunt nimiciți cu toții sămânța celor răi este prăpădită.“ — Psalm 37 : 20, 38.

⁶ Iehova chiar la începutul drumului păcătos al omului a declarat scopul său cu privire la nimicirea dușmanului. Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. — I Moise 3 : 15.

⁷ Această înștiințare a fost rostită cu 6 000 de ani mai înainte. Nimicirea dușmanului nu a avut încă loc. Iehova a declarat următoarele lui Avraam: „Și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.“ (I Moise 22 : 17) În cazul de față Avraam închipue pe Iehova, iar „sămânța“ sa promisă reprezintă pe aceea unealtă, pe care Iehova va folosi-o pentru nimicirea dușmanilor săi. Prin Iacob, Iehova a profețit următoarele cu privire

la Iuda: „Iudo!... mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi.“ (I Moise 49 : 8) Acest lucru profetic va fi dus la împlinire de „leul din seminția lui Iuda“.

⁸ Poporul ales al lui Dumnezeu în Canaan a fost condus de Iosua. Iosua a ținut în prisoare pe regii dușmani, a chemat acolo pe soldații săi, și le-a poruncit să pună picioarele pe grumajii regilor, și apoi să-i omoare. „Nu vă temeți și nu vă spăimântați, ci întăriți-vă și îmbărbătați-vă, căci așa va face Domnul tuturor vrăjmașilor voștri împotriva cărora vă veți lupta.“ — Iosua 10 : 25.

⁹ Profetul lui Dumnezeu a scris următoarele despre dușmanii lui Dumnezeu și despre dușmanii aceluia, cari iubesc pe Dumnezeu: „Căci niște străini s'au sculat împotriva mea, niște oameni asupritori vor să-mi ia viața; ei nu se gândesc la Dumnezeu. Da, Dumnezeu este ajutorul meu, Domnul este sprijinul sufletului meu. Răul se va întoarce asupra potrivnicilor mei, nimiceste-i în credințioșia ta.“ (Psalm 54 : 5—7) „Cu Dumnezeu vom face lucruri mărețe, și El va călca în picioare pe neamicii noștri.“ (Psalm 60 : 14) Omul drept spune în rugăciunea sa: „Scoale-să Dumnezeu, risipească-se dușanii săi și se fugă de dinaintea lui cei ce-l urăsc. Dar D-zeu va sfărâma capul neamicilor săi, creștetul păros al aceluia, ce pururea umblă în păcatele sale.“ Psalm 68 : 1, 22.

¹⁰ Iehova a făcut pe Isus Christos, fiul său iubit de reprezentantul său principal pentru totdeauna. Prin El va duce la îndeplinire scopurile sale. El este unealta din dreapta Dumnezeului Iehova. Isus Christos este aceia „Odraslă“, care va sfărâma capul dușmanului. Lui Christos nu i-a fost îngăduit până acuma nici chiar să înceapă lucrul nimicirii, până când nu a sosit timpul stabilit de Dumnezeu pentru aceasta; atunci însă când timpul pentru acest lucru a sosit, Dumnezeu l'a trimis, ca să ducă la îndeplinire o însărcinare, și acest lucru acuma este în curs. (Psalm 110 : 1, 2) Inceputul domniei sale în 1914 înseamnă începutul lucrului marelui rege, și acest lucru trebuie să curgă până ce va fi sfârșit: „Domnul dela dreapta ta va nimici (sfărâma) pe regi în ziua mâniei sale. El va judeca între națiuni, de stărvuri le va umplea, va sfărâma pe capii multor țări.“ (Psalm 110 : 5, 6) Pe Isus Christos îl încredințează cu lucrul acesta mare, la aceasta aparțin și membrele credințioase ale corpului său. Cu privire la ei citim:

¹¹ „Dumnezeule dă judecățile tale regelui, și dreptatea ta fiului regelui. Ca să judece pe poporul tău cu dreptate, și pe sărăcii tăi după drept. Domnească de la mare până la mare, și de la râu până la marginile pământului. Plece-i-se înainte locuitorii deșerturilor, și neamicii săi să guste pulbere.“ (Psalm 72 : 1, 2, 8, 9) „Iehova domnește! Veselească-se pământul! Bucure-se insulele cele multe! Foc merge înaintea lui, și cu flacări mistuește din toate părțile pe neamicii săi.“ (Psalm 97 : 1, 3) „Să nu aibă pe nimeni, care să întindă

îndurarea asupra-i. Nimenia să nu fie, care se aibă milă de orfanii săi. Stârpească-se urmașii săi, în generațiunea viitoare fie șters numele lor!" — Psalm 109 : 12, 13.

¹² Aceste citate formează numai o parte dintre cele multe, care toate dovedesc, că Dumnezeu va nimici cu desăvârșire pe toți dușmanii săi, și anume prin fiul său iubit, Isus Christos. Acuma noi ne apropiem de războiul zilei mari a Dumnezeului atotputernic, și așa se vede, că acuma a sosit timpul, când profetia o înțelegem mai clar, și aceasta cuprinde în sine și capitolul profetiei lui Daniel despre chipul cel mare.

Infricoșătorul chip cioplit

¹³ Nabucodonosor, regele Babilonului în al doilea an al domniei sale a văzut un vis neliniștitor. Visul l'a uitat, și deoarece nu i-a mai venit în minte, vrăjitorii și magii lui, natural că nu puteau să i-l explice; cu aceasta și-au acoperit neștiința sau neputința lor de a explica visul. Daniel în acel timp era prinsonier în Babilonia, unde a fost transportat împreună cu prinsonierii Evrei. Cu câțiva frați ai lui s'au rugat Domnului, și a cerut, dela Dumnezeu ca să-i comunice visul și explicarea visului lui Nabucodonosor. În urmă Daniel a fost condus înaintea lui Nabucodonosor, și i-a tâlmăcit visul. Să ne însemnăm, că Daniel nici cu un cuvânt nu a declarat, că din capacitatea sau știința lui proprie poate să explice visul; lui Nabucodonosor i-a spus înainte, că cunoștința a primit-o dela regele cerurilor. Așa a vorbit, către împărat: „Dar mie taina aceasta nu mi s'a descoperit prin vr'o înțelepciune ce aș avea-o eu mai mult decât toți viețuitorii, ci ca să se arete regelui deslegarea, și ca să cunoști cugetările inimei tale.” — Daniel 2 : 30.

¹⁴ Daniel era credincios față de Iehova, și se bucura de dragostea lui. Cel prea Înalt l'a folosit să însemne profetia, care profetie se va împlini la timpul său stabilit. Daniel a preumbricit o astfel de clasă de oameni, care va trăi pe pământ în timpul sfârșitului lumii, atunci când Mihail marele principe se va scula, și va dovedi credincioșie nestrămutată față de Dumnezeu. Prin urmare a preumbricit mai cu seamă rămășița credincioasă de pe pământ, anume pe aceia, pe care Domnul i-a uns pentru executarea lucrului său. Visul și explicarea dată de Daniel sună după cum urmează:

¹⁵ „Tu împărate te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare. Și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta. Și înfățișarea lui era infricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat. Pieptul și brațele îi erau de argint. Pântecul și coapsele ei erau de aramă; fluerele picioarelor de fier, picioarele parte de fier și parte de lut. Tu te uitai la el și s'a deslipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâni, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului; și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, ar-

gintul și aurul s'a sfărâmat împreună, și s'au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, și nici urmă nu s'a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărmasese chipul, s'a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul.”

¹⁶ „Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului. Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâni oriunde locuesc ei pe copii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea; tu ești capul de aur! După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă, și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; dupăcum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți. Și dupăcum ai văzut picioarele, și degetele picioarelor parte de lut de olar, și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămânea în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și dupăcum degetele dela picioare erau de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.”

¹⁷ Dar în vremea acestor împărății Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi niciodată nimicită, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui vecinic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o deslipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâni; și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.” — Daniel 2 : 31—45.

¹⁸ Oamenii iubitori de Dumnezeu de mai mult timp au tot încercat să înțeleagă profetiile, dar mai cu seamă profetiile lui Daniel și Ezechiel. Dupăcum arată Scriptura Dumnezeu nu și-a arătat nemulțumirea față de aceste străduințe; însă nu putem spera, că Dumnezeu ne va ajuta să înțelegem aceste profetii înainte de timpul pe care Dumnezeu l'a stabilit pentru înțelegerea lor. Bărbații sfinți din secolele străbune, cari au profetit scopul lui Dumnezeu cu privire la eliberarea omnirii, cu sârguință au căutat să înțeleagă cele însemnate de dânșii. Chiar și îngerii au dorit cu dor să le înțeleagă pe acelea. Dumnezeu nu a arătat nemulțumire, dacă cineva s'a străduit să înțeleagă profetiile, însă timpul stabilit de Dumnezeu pentru înțelegerea secretelor nu a fost încă sosit. Nu este nepotrivit nicicând pentru omul temător de Dumnezeu să se silească cu sârguință să înțeleagă cuvântul lui Dumnezeu. Pe acestea de aceea

le amintim aici, ca să scoatem la iveală faptul, că orice profetie să fie aceea, omul numai atunci o poate înțelege, dacă timpul stabilit pentru înțelegerea ei a sosit dela Dumnezeu.

¹⁹ Cam cu cinci zeci de ani mai înainte, vr'o câțiva oameni creștini cu inima sincercă, ce se numeau adventiști, au publicat o explicare asupra profetiei din chestie a lui Daniel, care arată, că chipul înfricoșător pe care l'a văzut Daniel (și Nabucodonosor), a închipuit împărățiile universale, care au urmat una după alta, anume Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma; capul de aur Babilonul, pieptul de argint Medo-Persia, arama imperiul grecesc, iar picioarele de fier Roma păgână, iar picioarele parte de fier, parte de lut Roma sau imperiul sfânt roman. Această explicare apoi am preluat-o și noi în explicările noastre, deoarece nu cunoșteam pe atunci o explicare mai bună. Însă sunt mai multe motive, cari dovedesc, că explicarea aceasta a profetiei nu este potrivită, și anume din următoarele puncte de vedere:

²⁰ 1) Înțelesul chipului înfricoșător numai după venirea Domnului la templul său l-a putut găsi cineva dintre aceia, care au fost preumbriți prin Daniel. Deoarece explicarea amintită are obârșia cu mult timp înainte de venirea Domnului la templul său, nu e sigur că ar fi potrivită. Aceasta însă nu înseamnă aceea, că ar trebui să criticăm pe aceia, care așa au tâlmăcit profetia. Fără îndoială ei au fost plăcuți înaintea lui Dumnezeu, deoarece au cercetat adevărul. Profetia lui Daniel spune: „Însă dacă mi s'a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentruca să se dea împăratului tâlcuirea ei“; citim mai departe, că Dumnezeu cerurilor pentru descoperirea lucrurilor cari vor veni în zilele din urmă, descopere tainele sale. (Daniel 2 : 28, 30) „Zilele din urmă“ se referă la ziua Domnului, și aceasta arată timpul, când Dumnezeu va pune pe regele său pe muntele Sion. (Psalm 2 : 6) Aceasta s'a întâmplat în 1914 și din această cauză nu s'a putut înțelege acest lucru mai iute. După ce Domnul în 1918 a venit la templul (biserica) său, unșii săi au început să înțeleagă mai lămurit profetiile, deoarece s'a deschis templul din cer. (Apocalips 1 : 19) Deoarece Daniel spune, că profetia sau vedenia va descoperi aceea, ce va fi în „zilele din urmă“ numai voința lui Dumnezeu a putut fi aceea, ca înțelesul chipului cioplit să-l înțeleagă poporul Domnului preumbrit de Daniel „în zilele din urmă“.

²¹ 2) Profetia arată, că chipul înfricoșător a fost sfărâmat deodată „într'un timp“, din aceasta rezultă, că numai în acel caz se poate așa ceva, dacă întreg chipul există în acelaș timp. Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma păgână ca imperii universale, nu mai există, cu toate acestea chipul nu este încă sfărâmat. „Imperiul sfânt roman“, acuma nu mai există ca stăpânire universală.

²² 3) Nu se poate tâlcui în mod literal aceea, că Nabucodonosor pe când domnea în Babilon, să fi avut domnie și asupra „fiarelor câmpului și paserilor din văzduh“, cum arată aceasta profetia. Nu există nici o dovadă, că el ar fi avut o putere mai mare decât orice alt om nedesăvâșit asupra fiarelor și paserilor.

²³ 4) Nu există nici o dovadă, că Medo-Persia ca împărăție universală ar fi avut ceva, ce s'ar putea închipui prin metalul nobil argintui; sau ce ar arăta o însușire mai inferioară a stăpânirii Greciei, ce s'ar putea preumbri cu arama, metal de mai puțină valoare.

²⁴ 5) Nici aceea nu corespunde adevărului, că Roma ar fi fost cel dintâi imperiu universal, care s'ar fi folosit de puterea de fier a armatei, ca să subjuge (cotropească) popoarele de pe pământ. Egiptul a existat cu multă vreme înaintea Romei, și Egiptul a fost cea dintâie putere armată. Imperiul asirian a existat înainte de Babilon și Roma, și Asiria s'a mândrit cu aceea, că toate națiunile cari îi erau în cale le-a cotropit, și că nimeni nu a putut sta împotriva puterii lor armate, militare. Față de mâna de fier armată a Asirienilor, numai Iehova a putut păzi pe Izraeliți prin îngerul său, ceiace a și făcut. (Isaia 36 : 17—20) Grecia prin puterea ei militară a stăpânit în lume, și despre generalul său mare, care purta războaie a fost însemnat, că „a plâns de necaz, că nu mai sunt alte țări, pe cari să le răpuie“. Iar regii Canaanului cu mult înainte de acest timp au avut armate și arme și 900 care de fier de război. (I Regi 22 : 11) Și mai sunt și cauze afară de acestea, care arată, că chipul înfricoșător nu se referă la aceste stăpâniri universale, și vom examina acest punct în cele ce urmează.

²⁵ Chipul cioplit ce a văzut Nabucodonosor în visul său a fost de o privire înfricoșătoare. Oare ce a închipuit? Ca să putem da posibilitatea cercetătorilor Bibliei, ca să poată urmări dovezile arătate, spunem pe scurt, că acel chip înfricoșător a închipuit pe organizația văzută și nevăzută a lui Satn. Înainte ce am aduce dovezile celor spuse, mai întâi vom aduce dovezi scripturale cu privire la organizația cea mai mare.

Organizația lui Iehova

²⁶ Iehova are o organizație generală, pe care Scriptura o amintește adeseori sub simbolul unui „munte“. „Cum i-a adus spre hotarul lui cel sfânt, spre muntele acesta, pe care dreapta lui l'a câștigat.“ (Psalm 78 : 54) „Mare este Domnul și lăudat de toți, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele lui cel sfânt. Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ este muntele Sionului: în partea de miazănoapte este cetatea marelui împărat.“ (Psalm 48 : 1, 2) (Fă comparație cu Isaia 2 : 2; 11 : 9; 56 : 7; Ioel 3 : 17; Zaharia 8 : 3.)

²⁷ Vedenia lui Ezechiel referitoare la organizația lui Dumnezeu, Domnul a lăsat să fie însemnată. (Ezechiel 1 : 3—28) În această vedenie este

vorba de patru ființe vii, care aveau chip de om, și fiecare dintre ele avea patru fețe și patru aripi. „Aripile lor se prindeau una cu alta, și mergând nu se înturnau, ci fiecare mergea drept înainte. Cât pentru chipul fețelor lor, toate patru aveau câte o față de om, și aveau câte o față de leu la dreapta, și toate patru la stânga câte o față de bou, și toate patru aveau câte o față de vultur. Așa erau fețele lor și aripile lor erau întinse în sus, câte două la fiecare se prindeau una de alta și câte două acopereau corpurile lor. Și mergeau fiecare drept înainte, încotro le era dat să meargă, mergeau; și mergând nu se întorceau. Cât pentru chipul animalelor, privirea lor era asemenea cărbunilor de foc aprinși, ca privirea făcliilor; focul se purta printre animale și strălucea și fulger ieșea din foc.“ — Ezechiel 1 : 9—13.

²⁸ În vedenie se putea vedea pe pământ pe lângă fiecare dintre cele patru animale câte o roată. „Alcătuirea lor era de așa fel, încât fiecare roată părea, că este în mijlocul unei alte roate.“ În descrierea acestei vedenii spune profetul mai departe: „Când mergeau alergau pe toate cele patru laturi ale lor și nu se întorceau de loc în mersul lor. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele pe lângă ele, și când se ridicau făpturile vii dela pământ se ridicau și roatele. Unde le mâna duhul se meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul; și împreună cu ele se ridicau și roatele, căci duhul făpturilor vii era în roate.“ — Ezechiel 1 : 17, 19, 20.

²⁹ Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului care seamănă cu cristalul strălucitor. Aripile făpturilor vii de sub bolta cerului erau întinse drept, fiecare avea patru aripi, câte două aripi de fiecare parte a trupului lor. Când erau în mișcare, vuetul aripilor lor era ca vuetul apelor multe. „Și când umblau auzeam bătaia aripilor lor, ca sunetul de apă puternice, ca tunetul Celui Atotputernic; și vocea vorbei lor era ca zgomotul oastei; și când stăteau, lăsau în jos aripile lor. Și o voce răsuna dedeasupra bolții, se era peste capul lor; când ele stăteau lăsau jos aripile lor.“ — Ezechiel 1 : 24, 25.

³⁰ Deasupra bolții cerești se putea vedea un tron ce semăna cu safirul, și în acel tron a șezut o ființă în formă de om. Atât înăuntrul cât și în jurul său semăna cu focul și strălucea în culoarea aurului. După descrierea celui ce ședea pe tron, profetul adaugă următoarele: „Și era privirea acestei străluciri de jur împrejur asemenea curcubeului, care se face în nori în zi de ploaie. Astfel era arătarea slavei lui Iehova.“ (Ezechiel 1 : 28) Vedem deci că descrierea profetică arată un lucru asemenea unui car de războiu, unume o organizație, care seamănă cu un car de războiu, care ajunge de la pământ, până la cer, și Iehova cel prea înalt stă deasupra acestei organizații.

³¹ Slujba cea mai înaltă din această organizație o are fiul iubit al lui Dumnezeu, pe care Iehova l'a rânduit de domnitorul lumii. Cu El

în strânsă legătură stă organizația sa desăvârșită, „orașul sfânt“ care formează o parte a organizației generale. În această organizație se găsesc heruvimii, serafimii, oștile îngerești și membrele corpului lui Christos, care toți se bucura de împuțernicire și autoritate primită dela Dumnezeu. (Isaia 6 : 2, 3; Apocalips 4 : 6; I Petru 3 : 22; Evrei 12 : 22) Aici pentru aceea amintim marea organizație a Părintelui ceresc, ca să atragem atenția cercetătorului Bibliei asupra zeului fals Satan, care în asemănarea lui Dumnezeu a voit să-și formeze organizația sa.

Organizația lui Lucifer

³² Dumnezeu a creat pe om pe pământ după chipul și asemănarea sa. L'a așezat în grădina Edenului, ca să o lucreze și s'o păzească. (I Moise 1 : 28; 2 : 15) Prin aceasta Dumnezeu a făcut pe om membru în organizația sa și i-a poruncit, ca să păzească armonia cu Creatorul și cu regulile stabilite de dânsul. Începutul creațiunii lui Dumnezeu l'a format Logos, fiul său iubit, și după aceea orice lucru ce s'a creat a fost creat de Logos, împuternicitul lui Iehova. (Ioan 1 : 1—3) Probabil că organizația lui Dumnezeu are diferite ramuri sau clase, ceea ce reesă și din următoarele cuvinte: „Toate sunt făcute printr'ânsul și pentru dânsul, și El însuși este capul corpului, al bisericii; El este începutul întâi născut dintre morți, ca să se facă dânsul în toate cel dintâi. Pentru că într'ânsul a binevoit Dumnezeu, ca să locuiască toată plinătatea.“ Coloseni 1 : 16—19.

³³ Aceasta fără îndoială hotărește aceea, că în organizația lui Dumnezeu sunt, scaune împărătești, domnii, stăpâniri, îngeri și servi: Un titlu al executorului suprem al lui Iehova este: „Luceafărul de dimineață“, acest titlu înseamnă stăpânire. În organizația generală a lui Dumnezeu mai era și o altă stea citim, că atunci când Dumnezeu a pus temelile pământului „stelele dimineții cântau în cor și toții fii lui Dumnezeu aruncau strigăte de bucurie.“ (Iov 38 : 7) Steaua sau căpetenia cealaltă era Lucifer, dovada despre aceasta este sigură și clară.

³⁴ Lucifer era denumit într'o mare slujba în organizația lui Dumnezeu. „Erai un heruvim cu aripi întinse și acoperitoare, și pusute-am pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, umblat-ai în mijlocul pietrelor înfocate.“ (Ezechiel 28 : 14) Cuvântul „ungere“ înseamnă o denumire într'o slujbă oareșcare. Cuvântul ocrotitor folosit în acest text înseamnă, că respectivul a fost denumit de apărător, păzitor și îngrijitor. Lucifer era în Eden grădina lui Dumnezeu, unde a trăit Adam, și deoarece Lucifer a fost denumit de slujbaş în organizația lui Dumnezeu, este clar că omul stătea sub îngrijirea lui Lucifer; din acest motiv a constituit omul o parte a organizației lui Lucifer, și făcea parte din organizația generală a lui Dumnezeu. Profetia lui Ezechiel arată, că organizația lui Dumnezeu a fost așa alcătuită ca o roată în alta,

din care fapt se poate presupune, că partea organizației de sub cărmuirea lui Lucifer a format o roată mai mică în roata cea mare. Aceasta desigur se referă numai la acel timp, în care timp era în armonie cu Iehova.

³⁵ Lucifer când a apărut în Eden, avea înfățișare frumoasă și măreață. „Fost-ai în Eden grădina lui Dumnezeu; tot felul de pietre prețioase te-au acoperit: sardonicul, topazul și diamantul, crisolitul, onixul și berilul, safirul, smaragdul, carbunculul și aurul. Timpanele și flautele erau pregătite pentru tine, pentru ziua nașterii tale.“ (Ezechiel 28 : 13) El era deci reprezentantul luminii înzestrat cu putere și autoritate

³⁶ Arborele de obicei reprezintă o ființă vie, și dacă Iehova Dumnezeu îl sădește, este arborele sau creatura dreptății atât timp, până când păzește armonia cu Iehova. (Isaia 61 : 3; Psalm 1 : 1—3; Proverbe 11 : 30; IV Moise 24 : 6; Judecători 9 : 8; Psalm 104 : 16) Din declarația profetului lui Dumnezeu reesă clar, că atunci când a zis următoarele, s'a referit la Lucifer: „Era deci frumos prin mărimea sa, prin lungimea crăcilor sale, căci rădăcinile lui erau lângă ape mari. Nici un cedru din grădina lui Dumnezeu nu'l întrecea, chiparoșii nu se asemănau nici cu cracii săi, și castanii nu erau nici ca ramurile lui; nici un arbore în grădina lui Dumnezeu nu-i semăna în frumusețe. Făcutu-l-am frumos prin mulțimea ramurilor sale, încât toți arborii Edenului ce se aflau în grădina lui Dumnezeu îl pismuiau.“ (Ezechiel 31 : 7—9) Aceasta arată că în organizația lui Lucifer erau și alte ființe spirituale, între care el era conducătorul. Fiind ca slujbaş mai înalt în organizația lui Dumnezeu, a fost îmbrăcat cu anumite obligațiuni, iar omul stătea direct sub îngrijirea sa. Deoarece în organizația sa era conducătorul celorlalți, pe drept să poate numi capul sau șeful acelei organizații.

³⁷ Pe animalele câmpului și păsările văzduhului Dumnezeu le-a creat și le-a lăsat să treacă înaintea lui Adam, ca să le dea nume, și acelea erau supuse lui Adam. (I Moise 1 : 28; 2 : 19, 20) Deoarece Lucifer era îngrijitorul lui Adam, prin urmare și aceste animale de pe câmp și paserile din văzduh stăteau sub îngrijirea lui Lucifer. Organizația lui Lucifer profetul o mai descrie în modul următor: „Deaceia înălțimea lui s'a ridicat deasupra tuturor arborilor câmpului, crengile lui s'au înmulțit și ramurile lui s'au lungit, întinzându-se de mulțimea apelor. Toate paserile cerului în ramurile lui își făceau cuibul, toate fiarele câmpului fătau sub cracii săi. Și la umbra lui ședeau toate popoarele cele mari.“ (Ezechiel 31 : 5, 6) (Fă asemănare cu Daniel 2 : 38!)

Metale

³⁸ Chipul din profecie amintit de Daniel a conținut trei metale nobile, anume aur, argint și arama; și afară de aceasta și un metal de mai puțină valoare, fierul. Aceste metale arată lucruri im-

portante, pentru că altfel Domnul nu le-ar fi amintit în legătură cu chipul. Cea dintâie însemnare în Biblie despre aur o citim în însemnarea referitoare la pământul Havila, care teritor a fost udat de ramura de sus a râurilor ce curgeau din Eden. (I Moise 2 : 11, 12) Sfânta Sfintelor din cortul întrunirii și din Templu era acoperită cu aur. Huruvimii din Sfânta Sfintelor erau făcuți din aur. (II Moise 5 : 17—19; I Regi 6 : 22—28) Cortul înturnirii și Templul au închipuit organizația lui Dumnezeu. Aurul reprezintă lucruri dumnezeiești. Pe sfinții Sionului îi putem asemăna aurului curat. (Plângeri 4:2) Argintul este un metal nobil și a fost folosit în serviciul cortului și al Templului. (II Moise 26 : 19) Vasele și alte unelte pe cari le-au folosit în acest serviciu erau făcute din argint. (IV Moise 7 : 13; I Cronica 28 : 17) Argintul este prețios urmează după aur, deci pretuește mai puțin decât aurul. În chipul cel înfricoșător acesta este amintit în locul al doilea.

³⁹ Arama este un alt metal nobil, mai puțin prețios decât argintul. Arama a fost folosită în cort și în Templu. (II Moise 38 : 3) Aurul, argintul și arama se socotesc ca metale „nobile“ și după valoarea lor urmează una după alta în rândul amintit. Cum arată descrierea profetică, Lucifer în Eden era împodobit cu aur și pietre scumpe, pe care le-a câștigat de la Dumnezeu cu ocazia creerii sale și când a fost pus în slujba sa.

Dușmanul

⁴⁰ În cercul sau organizația sa pe care Dumnezeu i-a încredințat-o fără îndoială Lucifer a fost ființa cea mai frumoasă. A avut mult, dar mai mult a dorit, și din această cauză a devenit dușmanul cel mare al lui Dumnezeu. (Ieremia 51 : 13) Fiindcă a fost creat desăvârșit și frumos, și s'a împărtășit de o însărcinare legată cu o mare împuternicire, era dator să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu din toate punctele de vedere. „Nedreptatea“ sau „fărădelegea“ înseamnă nelegiuire sau călcare de lege, și însemnarea arată că Lucifer a devenit călcător de lege, și de atunci este dușmanul lui Dumnezeu. „Fost-ai desăvârșit în căile tale din ziua nașterii tale, până când s'a aflat nedreptate în tine.“ (Ezechiel 28 : 15) De la acel timp și până acuma se tot luptă împotriva organizației lui Dumnezeu, însuși Isus spune, că el este dușmanul. Matei 13 : 25—38, 41.

⁴¹ Când Lucifer s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu și și-a început calea blăstămată, nelegiuită, Dumnezeu i-a schimbat numele, adică i-a dat alte numiri. Unul dintre numirile pe care le-a primit este: Satan, adică împotrivor sau ispititor. Aceasta înseamnă, că este dușmanul lui Dumnezeu, și că se împotrivesc cu toate cele ce face Dumnezeu. (Zaharia 3 : 1, 2) Satan a fost acela, care s'a silit să facă pe Iov să se răscoale împotriva lui Dumnezeu. Tot el a înduplecat pe Iuda, ca să vândă pe Isus Christos. (Iov 1 : 6—12) În timpul lui Isus tot el a adus pe preoți sub influența sa, și

-a amestecat în complotul cel mare pentru uciderea celui sfânt.

¹² Șarpe este un alt nume pe care îl poartă Lucifer dela răscularea sa, și aceasta înseamnă, că el este amăgitorul cel dintâi. El a amăgit aproape omenirea întreagă. Cu atâta viclesug a săvârșit amăgirile sale, că din întreaga omenire numai clasa aleasă a servului lui Dumnezeu a putut să-i steie împotriva, și la aceasta și ei numai din ierarul Dumnezeu sunt capabili. — Matei 24 : 24; Psalm 91 : 2—11.

¹³ Satan aztăzi a făcut aproape pe toți să creadă, că Diavol nici nu există, și că vorbirile despre acesta sunt numai povești. Prin această amăgire -a putut folosi mai cu succes în serviciul planurilor sale. Încă și între copiii lui Dumnezeu, care s'au consacrat cu totul să facă voia lui Dumnezeu, sunt mulți, care încă nu demult au crezut, că Satan este deja legat și oprit în activitatea sa. Pe baza dovezilor Scripturii abia în anul 1924 a fost făcut cunoscut, că Satan încă nu este legat; poporul credincios al lui Dumnezeu numai după această dată a început să cunoscă organizația cea mare a lui Satan.

¹⁴ Aztăzi mulți sunt pe pământ care s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, dar nici azi nu au recunoscut organizația lui Satan. Satan este narele dușman. Organizația lui o formează dușmanii lui Dumnezeu, și din textele descoperite se poate vedea clar, că dușmanul va fi nimicit la timpul hotărît de Dumnezeu.

Priceperea

¹⁵ Când Domnul în 1918 a venit la templu său, a început la curățirea priceperii acelor din starea templului. Cei credincioși în 1925 au recunoscut, că împărăția a început, Satan a fost aruncat jos din cer, și activitatea sa acum este restrânsă pe pământ. Poporul lui Dumnezeu a văzut cele două semne (minuni) din cer, și numai după aceea a început să le înțeleagă.

¹⁶ Prin urmare se pare de imposibil, ca cei unși să fi putut înțelege înțelesul „chipului înfricoșător“ amintit de Daniel, înainte de venirea Domnului la templu său. Scriptura însă declară lămurit, că la sfârșitul lumii poporul lui Dumnezeu se va bucura de o lumină mai clară, și că aceste lucruri au fost însemnate în Scriptură spre în-

curajarea, îmbărbătarea și mângăierea celor credincioși. (I Corinteni 10 : 11; Romani 15 : 4) Acum deci vom examina profetia lui Daniel despre „chipul cel înfricoșător“ la lumina faptelor arătate.

¹⁷ Înaintea unșilor Domnului în acest timp ușor se va clarifica că „marele și înfricoșătorul chip“, despre care este vorba aici, trebuie să însemne cu mult mai mult decât organizațiile sau stăpânirile pământești. (Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

1. Pentru ce este atât de important chipul cioplit descris aici?
- 2—4. Ce este un chip? Cum privește Dumnezeu facerea chipurilor cioplite? Pentru ce judecă astfel?
- 5—8. Explică pentru ce suferă Dumnezeu timp atât de îndelungat existența și activitatea dușmanilor săi! Citează astfel de texte care ne arată ce va face în sfârșit cu dâșii!
9. Cum se roagă poporul lui Dumnezeu cu privire la dușmanii lui Dumnezeu și ai lor?
- 10—12. Amintește „Odrasla“, prin care dușmanul va fi nimicit! Cum și de când este în curs această operă de nimicire?
- 13, 14. Înșiră, că în ce împrejurări au adus pe Daniel înaintea regelui, și cum s'a purtat în acest scop? Pe cine a închipuit Daniel și întrucât? Cum a putut să știe și cum a putut să'l talmăcească?
- 15—17. Spune visul și explicarea lui?
- 18, 19. Ce dovezi avem cu privire la aceea, că mulți au dorit să știe și să înțeleagă lucrurile prezise de profeti? Au primit ei înțelesul dorit? Pentru ce nu? Oare năzuințele lor erau aprobate de Dumnezeu?
- 20—24. Arată dacă explicarea mai dinainte a chipului profetit de Daniel a fost potrivită!
25. Pe scurt, ce închipue acest chip?
- 26—30. Citează astfel de texte, care descriu cuminte organizația lui Iehova! Ce icoană arată despre aceasta Ezechiel?
- 31—33. Ce formează organizația generală a lui Iehova? Cum a fost aceasta organizată?
- 24, 35. Ce fapte arată Scriptura despre Lucifer înainte de căderea sa?
- 36, 37. Descrie organizația conducerea căreia a fost încredințată lui Lucifer!
- 38, 39. Arată însemnătatea metalelor amintite în legătură cu chipul!
40. Descrie cum s'a făcut Lucifer dușmanul lui Dumnezeu.
- 41—44. Faptele lui Lucifer de la căderea sa cum dovedesc, că acelea numiri care i-au fost date de atunci, cum se potrivesc asupra lui?
- 45, 46. Ce înțelegem sub zilele acelea în care se dă pricepere? Motivează împrejurarea, pentru ce împărtășește Dumnezeu pe poporul său în priceperea organizației sale și a organizației dușmanului numai în zilele din urmă și nu mai repede! W. T. 1. August 1930.

Scrisori interesante

Intr'o unitate a spiritului
Iubite frate Rutherford!

Când cu ocazia orei de adunare citim și studiem revista, lumina cea mare, care în timpul din urmă a luminaat asupra atâtor texte scripturale, prin care apoi suntem ajutați, ca să putem înainta în lumina crescândă, totdeauna ne îndeamnă să

ne cugetăm la tine și la comitetul, care redactează revista.

Conținutul cărților și broșurilor noi ne conving, că aceste sunt dela spiritul lui Dumnezeu și când dușmanul vine între noi în chipul unor frați abătuți spre calea greșită, pe baza Scripturii și articolelor revistei recunoaștem imediat din care

parte ne amenință influența. Spiritul cărților și al revistei ne umple de mirare și năzuință. Precum Moise și Iosua, nici voi nu stați înapoia frontului, cum fac conducătorii lumii, ci înaintați fără teamă împotriva celor mai tari și mai mari întărituri ale lui Satan și cu încredere în scutul Celui Atotputernic, lăudând numele lui Dumnezeu și al regelui. Din acest motiv iubite frate inima noastră ne îndeamnă ca să-ți dăm în știre, că în spirit suntem împreună cu tine și ne bucurăm că putem vesti vestea de bucurie a împărăției lui Dumnezeu. Cu ocazia unei călătorii ce vei întreprinde în Europa, vizitează-ne și pe noi, ca să putem descoperi organizația dușmană.

Domnul să-ți dea putere trupească și sufletească, ca să poți merge înainte ca comandant în fruntea poporului lui în lupta împotriva lui Satan, până când orașele vor rămănea pustii; când Domnul va zice: „Bine servul meu bun și credincios!“

In numele adunării din Saarbrücken Sch. H.

Iubite frate Rutherford!

La propunerea băștanilor și pe baza hotărîrii însuflețite a adunării, m'au încredințat ca să exprim înaintea ta bucuria noastră ce o simțim la lumina minunată ce apare în revistă. — Ne bucurăm că Dumnezeu, Părintele nostru ceresc cu atâta bogăție ne binecuvintează prin canalul, care împărțește hrana pe care o dă și că aceste fulgere strălucitoare ale adevărului ne ajută, ca să putem aprecia voința sa.

Deci pentru aceasta voim să-ți facem cunoscut, că noi te iubim și avem încredere în tine și zilnic ne rugăm pentru tine. Ținem seamă de faptul că s'a declarat războiul împotriva lui Satan și a organizației sale și acum aceia, care într'adevăr iubesc pe Domnul, vor și dovedi credincioșie față de cauza sa. Acum mai este timp ca să ne dovedim și credincioșia față de El, care „ne-a adus dela întunec la lumina sa minunată“. De aceea ne rugăm, ca într'adevăr să putem face parte din cei credincioși și dreți.

Părintele nostru ceresc să te binecuvinteze pe tine și pe tovarășie tăi de lucru, ca să primești harul, înțelepciunea și puterea sa atât de trebuincioasă acum pentru împlinirea voinței sale.

Ai tăi frați din harul lui Dumnezeu adunarea din Winnipeg Sidney G. Emery, secretar:

Serviciul în spiritul unității

Iubiți frați în Domnul!

Cu mare bucurie trimit alăturat raportul despre lucru al sectorului C... de pe săptămâna de lucru organizată pe întreg pământul. Cu aceiași lucrători am obținut un rezultat cu 50% mai mare decât în luna Martie, cu toate că în ținutul nostru sunt foarte mulți fără lucru. Am răspândit 241 cărți și 829 broșuri, pentruce mulțimin lui Dumnezeu. Mult ne-am putut bucura de faptul, că în această săptămână am putut servi într'un spirit cu toți frații noștri împrăștiați peste între-

aga lume. Aceasta să servească spre încurajare, ca și în săptămânile viitoare să ne facem datorința și privilegiul din toate puterile noastre.

Cu multă dragoste sunt al vostru frate H. R.

O misiune minuantă.

Iubite frate Rutherford!

Adunarea din Wichit îți trimite cele mai iubitoare salutări. Te asigură despre aceea, că în lucrul acesta și după aceasta dorește să lucreze lângă tine, și anume în lucrul acela, cu care este încredințată acuma biserica.

Noi prețuim foarte mult acele fulgere, care au apărut în Turnul de Veghere sub titlul de „Casa regală a lui Iehova“, și care au împrăștiat mai multă lumină pe drumul poporului lui Dumnezeu și ei acum umblă cu bucurie din casă în casă și se silesc spre lauda numelui lui Dumnezeu. În adevăr, suntem încredințați cu misiune minunată.

Ne bucurăm foarte mult că, fratele Young ne-a vizitat nu de mult și ne-a ajutat, ca să putem pune mai mare mărturie și să fim mai curajoși în continuarea acestui lucru, cu care misiune a încredințat Iehova acuma pe poporul său.

Frații tăi în serviciul său

Adunarea din Wichit.

Din Japonia.

Iubite frate Rutherford!

Am așteptat foarte mult cărților japoneze și însfârșit au sosit. În Japonia colportori au început la lucru. Acum e primăvară și acesta este cel mai plăcut timp pentru lucru. Ne bucurăm foarte mult de cartea „Creațiune“, că s'a pregătit și în limba japoneză.

Un frate colportor, care a lucrat în China mai cu seamă între Japonezi, tocmai acum s'a întors aici îndărăpt. În decurs de șase luni a răspândit 813 bucăți de cărți și 1400 bucăți de broșuri.

În Hikatomach, care este un oraș mic în interiorul Japoniei, este o confesiune. În ultimul an au lucrat acolo cu zelozie patru bărbați membri ai confesiunii. Un colportor de al nostru i-a cercetat în anul trecut, și le-a lăsat puține cărți, care conțin adevărul. Acești patru bărbați acum se bucură foarte mult că au găsit adevărul și cam de două săptămâni s'au alăturat la biserica lui Christos, s'au și botezat iar acum lucrează cu sârguință în lucrul Domnului. Preotul acelei confesiuni s'a supărat foarte mult, dar nu poate face nimic. S'a și format o adunare, și s'a și ales un conducător de lucru pe seama lor. În afară de ei s'au mai botezat doi bărbați și trei femei. Dintre femei două deasemenea lucrează la răspândirea cărților.

Ne bucurăm foarte mult de lumina nouă, care o primim prin Turnurile de Veghere, aceasta este un dar minunat din partea Domnului pe seama rămășiței.

Cu salutări iubitoare fratele tău din mila lui Dumnezeu Akashi J.